

Oude meesters

Als je vijftig wordt zie je Abraham, zeggen ze. Maar misschien is het interessanter als de dingen die je hebt meegemaakt, je herinneringen, Abraham zien. Ik heb de Summer of Love nog meegemaakt, jongelui. Dertien was ik, en ik zag in het journaal bloemenmeisjes uit San Francisco die ons iets toeblieden. We hadden trouwens net televisie gekregen, slurpten alles wat er op verscheen naar binnen.

Een vaag gevoel van verwachting doorstroomde mij, er bloeide iets op, de wereld ging beter worden, kreeg ik de indruk. Een vrome tante, nog uit de oude wereld, hoorde ik zeggen dat de jongens van Procol Harum, met A Whiter Shade of Pale, wel bekeerd konden worden (waarschijnlijk omdat ze er iets van Bach in hoorde), Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band verscheen, met een soort samenvatting van de wereldgeschiedenis tot dan toe op de hoes. Inmiddels schijnt het dat we toen het ultieme popjaar meemaakten maar dat wist natuurlijk nog niemand; wel dat er overall hippies opdoken (een achterneef van me werd op een hippieboot gefotografeerd) en dat ook ouderen the Beatles iets begonnen te vinden.

Mijn dochters, toen nog niet in de maak, bezochten afgelopen donderdag het concert van The Analogues, de band die Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, de belangrijkste plaat uit de popgeschiedenis zeggen ze, op het podium neerzet. Dat ging in de tijd van de Beatles nog niet, te complex, te veel verschillende invloeden, instrumenten en muzikale effecten. Een echte studioplaat. Dat was revolutie want popmuziek bestond tot dan toe uit liedjes op singletjes. Maar Sgt. Pepper's, dat waren niet zomaar liedjes, dat was een kunstwerk. Ik geloof niet dat ik er toen heel erg van

onder de indruk was maar dat zegt niets, het is inmiddels allang in mijn DNA terechtgekomen, zoals Vader Jakob zeg maar.

Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band is een vorm van wereldgeschiedenis geworden, het moet wel heel erg gek lopen als je in de loop van je leven niet op 'Lucy in the Sky with Diamonds' stuit, of op 'With a little help from my friends'. The Analogues, de dag na het concert op tv en door mij bekeken, voeren Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band minutieus uit, met precies de goeie sitar, het juiste mi-auwte en paardengehinnik. Het gaat ze alleen om de muziek van de oude meesters, ze hebben geen gekke pakken aan, sloven zich niet uit op de planken, dit zijn de archeologen van de muziek. Ik zat er gefascineerd naar te kijken. Alsof de geest van Gustav Leonhardt en

Inmiddels schijnt het dat we toen het ultieme popjaar meemaakten

andere voorvechters van authentieke muziek-uitvoeringen uit de hemel op de popmuziek was neergedaald. Met één groot verschil, we weten niet hoe Bachs muziek in zijn tijd geklonken heeft maar van the Beatles weten we het heel precies, draai de plaat gewoon maar. The Analogues speelden het precies na, ik hoorde het verschil niet. Gekke gewaarwording. Ik stelde me voor dat iemand in de jaren dertig van de achttiende eeuw in de Thomaskirche te Leipzig met een opname-apparaatje, al was het maar een mobieltje, had gezeten en een flardje Bach had opgenomen. En dat we dat nu allemaal precies zo na zouden spelen.

